

GALEA

ÎNĂLȚAREA

„EU SUNT GALEA, ADEVĂRUL
ȘI VIAȚA. NIMENI NU VINE
LA TATAȘ DECAT PRIN MINE”.
(IOAN 14, 6)

Periodic de spiritualitate și atitudine creștină ortodoxă, editat de Parohia Înălțarea Domnului, Târgu-Jiu, județul Gorj
Anul II, nr. 15, noiembrie, 2010

EDITORIAL

Un cuvânt greu de rostit, prea multe litere și prea mult egoism, prea multă umilință. Cum am putea să iertăm celor care ne greșesc? Oare nu credem noi că stă în puterea noastră să îi iertăm sau nu pe ceilalți? Ne însușim acest drept de a fi judecătorul tuturor, dar niciodată propriul nostru judecător. Suntem deseori mulțumiți în momentul în care cei care au greșit față de noi își primesc pedeapsa. I-am șterge de pe fața pământului dacă ne-ar

CVPRINS:

Puterea rugăciunii	pag. 2
Înviearea fiicei lui Iair	pag. 3
Dumnezeu este un complice al diavolului?	pag. 4
Pilda samarineanului milostiv	pag. 5
Începutul postului	pag. 5
Marie, Maică a durerilor	pag. 6
Intrarea în Biserică a Maicii Domnului	pag. 6
Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina	pag. 7
Dumnezeu face declarații de dragoste?	pag. 8
Despre diavoli	pag. 8
Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor	pag. 9
Sfântul Stelian – ocrotitorul copiilor	pag. 9
Părintele Arsenie Boca despre sarcină	pag. 10
„Păhărelul cu nectar”	pag. 11
Grupul parohial de tineret	pag. 12
Canon de pocăință a celui căzut în desfrânare ...	pag. 12
Bucate mănăstirești	pag. 12
Concurs cu premii	pag. 12
Cuvânt filocalic	pag. 12
Patericul (egiptean)	pag. 12

Iartă-mă...

greși prea mult. Cum au îndrăznit să ne supere? Credeau ei că rămân nepedepsiți?

Ne asumăm așadar rolul de judecător suprem. Uităm că Domnul Dumnezeu este Judecătorul. El ne-a dăruit viața, El va face judecata cea dreaptă. De câte ori pe zi nu greșim noi față de El, dar cine stă, oare, să se gândească la acest lucru? Asemenea unui părinte iubitor ne dojenește când greșim, într-un mod pe care noi nu suntem vrednici să îl înțelegem.

Tot timpul suntem nemulțumiți de toate și nu prețuim lucrurile cu adevărat valoroase (credința, liniștea sufletească, sănătatea, iubirea față de aproapele și de tot ce ne înconjoară), îmbobâvind-ne sufletul și mintea, judecându-i mereu pe ceilalți. Adesea, vorbele aspre ale aproapelui nostru conțin învățături trebuitoare, dar suntem prea întunecați să le percepem folosul.

Un sfat oarecare ni se pare jignitor, iar acesta este doar un pas în declanșarea supărării noastre.

Am devenit sensibili la vorbele celorlalți și ne este foarte greu să acceptăm când ne spune cineva că greșim.

Ceea ce facem noi ni se pare că este cel mai bine, greșim și noi, dar ceilalți fac greșeli mult mai mari, nu se compară cu noi, ei nu merită să fie iertați.

Întotdeauna să ne punem întrebarea: oare noi nu am făcut niciodată aceeași greșală cu fapta sau cu gândul? Nu suntem deloc mai buni ca ceilalți, să nu îndrăznim să aruncăm cu piatra pentru că ar trebui, mai întâi, să ne recunoaștem ticăloșia.

Există doar un judecător care are dreptul să dea sentințe. El este „Cel fără de păcat”, Domnul Dumnezeu.

„Așa, Doamne Împărate, dăruiește-mi să văd greșelile mele și să nu-l osândesc pe aproapele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.” (Sf. Efreim Sirul)

Ionela NEAGOE

„Fericiți cei ce locuiesc în casa Ta, Doamne; în vecii vecilor Te vor lăuda”. (Psalmi 83, 4)

Din Biblia mea...

Dacă zicem că păcat nu avem, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este întru noi. Dacă mărturisim păcatele noastre, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească pe noi de toată nedreptatea. (I Ioan 1, 8-9)

Biserica din casă

O casă este creștină a tunci când toți membrii familiei poartă poverile unii altora și când fiecare se învinovățește doar pe sine. Smerește-te pe tine, nu pe el. Iubește-l pe el, nu pe tine. (Starețul Macarie)

Puterea rugăciunii – despre rugăciunea inimii

„Rugăciunea este atât de tare și de puternică, încât poți să te rogi și să faci ce vrei, căci rugăciunea te va povățui spre adevărata și dreapta lucrare. Ca să fii plăcut lui Dumnezeu n-ai nevoie de nimic altceva decât să iubești. „lubește și fă ce vrei”, spune Fericitul Augustin, căci cine iubește cu adevărat, acela nu poate și nu vrea să facă ceva ce nu este plăcut ființei iubite... Cum însă rugăciunea nu este decât revărsarea și lucrarea dragostei, atunci se poate spune cu toată dreptatea despre ea același lucru: pentru mântuire nu e nevoie de nimic altceva decât de rugăciune neîncetată. Roagă-te și fă ce vrei, și vei atinge țelul rugăciunii, vei dobândi iluminarea prin ea!...

Spre a înfățișa mai amănunțit înțelesul acestei chestiuni, o vom lămuri prin pilde:

1. Roagă-te și gândește ce vrei, iar gândurile tale se vor curăți prin rugăciune. Rugăciunea îți va lumina mintea, va izgoni și va liniști toate gândurile necuviincioase.

Aceasta o întărește Sfântul Grigorie Sinaitul: „Dacă vrei, ne sfătuiește el, să-ți alungi gândurile și să-ți cureți mintea, atunci izgonește-le cu rugăciunea, căci, în afară de rugăciune, nimic nu le poate opri”. Sfântul Ioan Scărarul spune în această privință același lucru: „Caută să biruiști vrăjmașii ce țin de gânduri prin Numele lui Iisus. Afară de această armă, nu vei găsi alta.”

2. Roagă-te și fă ce vrei, și faptele tale vor fi plăcute lui Dumnezeu, iar ție-ți vor fi folosite are și mântuitoare.

Rugăciunea deasă, chiar atunci când nu iei seamă de cererea pe care o faci, nu va rămâne fără rod (cf. Marcu Ascetul), pentru că în ea însăși se află o putere plină de dar:

„Sfânt este Numele Lui, și oricine va chema Numele Domnului se va mântui.” Așa, de pildă, cel ce s-a rugat multă vreme fără să simtă vreo îmbunătățire în viața sa păcătoasă, a primit în cele din urmă înțeleptire și chemare la pocăință. O față iubitoare de plăceri se ruga, și rugăciunea i-a arătat calea spre viața feciorenică și spre ascultarea învățăturilor lui Iisus Hristos.

3. Roagă-te și nu încerca să birui patimile doar prin propriile puteri. Rugăciunea le va dărâma, în timp: „Căci mai mare este Cel ce e în voi decât cel ce este în lume”, spune Sfânta Scriptură, iar Sfântul Ion Carpațul învață că cel ce nu are darul înfrânării nu trebuie să se întristeze, ci să știe că Dumnezeu cere de la el silința spre rugăciune, iar rugăciunea îl va mântui.

Despre un bătrân scrie în „Pateric” cum, „căzând, a biruit”, adică, poticnindu-se de păcat, nu a deznădăjduit, ci s-a întors cu rugăciunea spre Dumnezeu și Acesta l-a ridicat. Iată o pildă grăitoare!

4. Roagă-te și nu te teme de nimic, nu te înfricoșa de necazuri, nu te înspăimânda de năpaste, căci rugăciunea te va apăra, înlăturându-le. Adu-ți aminte de puțin credinciosul Petru, care sta să se înec; de Pavel, care se ruga în temniță; de tânărul scăpat de rugăciune din ispita în care căzuse; de fecioara care, în urma rugăciunii, a fost salvată din mâinile unui ostaș ce venise cu gânduri rele și de alte cazuri asemănătoare. Toate aceste întâmplări arată puterea, tăria și întinderea atotcuprinzătoare a rugăciunii făcute în Numele lui Iisus Hristos.

5. Roagă-te oricum, însă mereu și nu te neliniști de nimic, fii vesel și liniștit cu duhul, căci rugăciunea va rândui toate și te va înțelepți. Ține minte puterea rugăciunii despre care

vorbesc Sfinții Ioan Gură de Aur și Marcu Ascetul; cel dintâi spune că „rugăciunea, chiar atunci când este făcută de noi, care suntem plini de păcate, ne curăță numaidecât”... Iar al doilea vorbește astfel: „Ca să ne rugăm într-un fel oarecare, stă în puterea noastră; dar ca să te rogi curat este un dar de sus!” Prin urmare, jertfește lui Dumnezeu ceea ce îți stă în putere; adu-l la început drept jertfă măcar cantitatea, adică un număr cât mai mare de rugăciuni, și puterea lui Dumnezeu se va revărsa în neputința ta. Rugăciunea va deveni o deprindere și făcându-se una cu firea, va ajunge o rugăciune curată, luminoasă, înflăcărată, așa cum se cuvine.

6. Apoi, în sfârșit, îți mai spun că dacă vremea vegherii tale ar fi însoțită de rugăciune, atunci, în chip firesc, nu ți-ar ajunge timpul nu numai pentru fapte păcătoase, dar nici pentru gânduri necurate.

Vezi câte idei adânci sunt înmănușate în această înțeleaptă vorbă: „lubește și fă ce vrei! Roagă-te și fă ce vrei!”... Cât de îmbucurătoare și mângâietoare sunt toate cele zise mai sus pentru un păcătos îngreunat de slăbiciuni, pentru cel care geme apăsător de povara patimilor!

Iată, rugăciunea e totul! Ea ne este dată ca un mijloc atotcuprinzător spre mântuirea și desăvârșirea sufletului... Dar cu indicarea rugăciunii este aici strâns unită și condiția ei: „Neîncetat vă rugați!”, așa cum poruncește cuvântul Domnului. Ca urmare, rugăciunea își va arăta toată puterea ei lucrătoare și roadele doar atunci când va fi rostită des, neîncetat. Repetarea deasă a rugăciunii ține fără nicio îndoială de voința noastră liberă, pe câtă vreme osârdia, desăvârșirea, ca și curățenia rugăciunii sunt un dar de Sus.

Să ne rugăm, prin urmare, cât mai des cu putință, închinându-ne întreaga viață rugăciunii! Practica deasă ne va învăța să fim cu luare-aminte, cantitatea ne va conduce negreșit la calitate. „Ca să învățăm să facem un lucru bun, trebuie să-l săvârșim cât se poate mai des”, a spus un scriitor duhovnicesc plin de experiență.”

(extras din *Pelerinul rus*)

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723523449, 0745400586, 0768357675

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot Il Gheorghe Ionașcu
- Preot Constantin Runcanu
- Monica Sîrbu
- Radu-Bogdan Buțu
- Isabela Mihaela Cârștov
- Cristian-Ioan Ghiran
- Ionela Neagoe
- La Vinia Blîndu
- Tiberiu Grigoriu.

Colaboratori:

- Vasile Sabo
- Mihail Popa
- Ana Achilina Pănoiu
- Dumitra Groza
- Magdalena Sabo.

web: www.BisericalnaltareaDomnuluiTgJiu.WordPress.ro

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii da tei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.

7 noiembrie – Duminică - Sfinții 33 de Mucenici din Melitina; Cuv. Lazăr; Duminica a XXIV-a după Rusalii (Învierea fiicei lui Iair) – Sf. Ev. Luca 8, 41-56

„În vremea aceea a venit la Iisus un om cu numele Iair, care era mai marele sinagogii; și acesta căzând la picioarele lui Iisus, îl ruga să intre în casa lui, fiindcă avea numai o fiică, ca de doisprezece ani, și aceasta era pe moarte. Iar când se ducea Iisus și-L împresurau mulțimile, o femeie, care avea de doisprezece ani curgere de sânge și cheltuisese cu doctorii toată averea ei și de către nici unul nu putuse fi vindecată, apropiindu-se ea pe la spatele, s-a atins de poala hainei lui Iisus și îndată s-a oprit curgerea sângelui ei. Atunci Iisus a grăit: cine este cel care s-a atins de Mine? Dar, cum toți tăgăduiau, Petru și cei care erau cu El au zis: Învățătorule, mulțimile Te împulzesc și Te strâmtorează și Tu mai întrebi: cine este cel care s-a atins de Mine? Dar Iisus a grăit iar: s-a atins de Mine cineva, căci Eu am simțit puterea care a ieșit din Mine. Atunci femeia, văzând că n-a rămas ascunsă, a venit tremurând și, căzând la picioarele Lui, l-a spus, de față cu tot poporul, pentru care pricină s-a atins de El și cum că s-a tămăduit numai de atât. Iar Iisus i-a zis: îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit, mergi în pace. Pe când încă vorbea El, a venit cineva din casa mai marelui sinagogii și

sinagogii. „Și iată că a venit un bărbat, al cărui nume era Iair; și acesta era mai marele sinagogii. Și căzând la picioarele lui Iisus, îl ruga să vină în casa lui. Că numai o fiică avea, ca de doisprezece ani, și aceea era pe moarte.” Disperarea și frica de moarte l-au determinat pe acesta să acționeze împotriva voinței sale și împotriva poziției sale. „Și pe când se ducea El, mulțimile îl împulzeau. Și o femeie, care de doisprezece ani avea scurgere de sânge și își cheltuisese toată averea cu doctorii, dar de niciunul nu putuse să fie vindecată, s-a apropiat de El prin spate, s-a atins de poala hainei lui și îndată i s-a oprit curgerea sângelui.”

Tradiția ne spune că această femeie a petrecut restul vieții ei în slujba Mântuitorului și a fost cunoscută sub numele de Veronica (pomenită pe 12 iulie). Tot Sfântul Ambrozie, care ne spune că această femeie era păgână, descifrează următoarea semnificație: „În timp ce Cuvântul lui Dumnezeu era pe cale să săvârșească mântuirea fiilor lui Israel, reprezentată de persoana fiicei acestui conducător, Sfânta Biserică, ce urma să fie zidită dintre neamurile care piereau căzute în păcatele cele mai josnice, prin credință au luat mântuirea ce era pregătită pentru alții.”

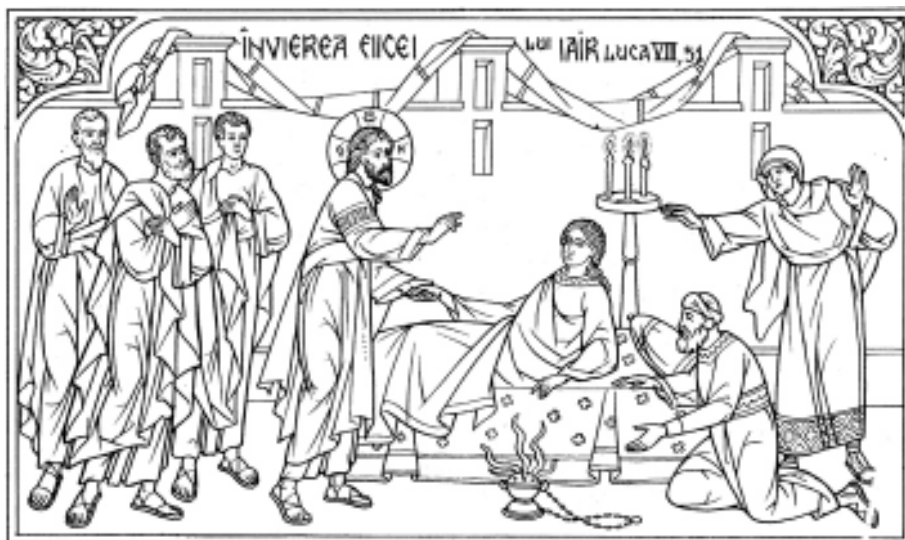
Sfântul Ioan Gură de Aur accentuează deosebirea dintre femeie și conducătorul sinagogii: „Ai văzut că femeia a fost mai bună decât mai-marele sinagogii? Nu l-a oprit în drum, nu l-a ținut, ci l-a atins numai cu vârful degetelor. A venit mai pe urmă și a plecat mai înainte. Mai-marele sinagogii a adus pe Doctor în casa lui; femeia s-a mulțumit numai să-l atingă. Era înlănțuită de boală, dar prin credință era înaripată.”

Domnul o mângâie spunându-i: *Credința ta te-a mântuit.* Aceste cuvinte le-a spus ca să-l învețe pe Iair să

creadă, iar pe femeie s-o laude și să-i arate credința ei spre pildă tuturor. Mulți se împulzeau în jurul Lui, însă ea este persoana care se apropie cu credință. Puterea Mântuitorului a răspuns credinței ei, așa cum nu a răspuns mulțimii necredincioase.

O altă deosebire se observă între femeie care voia numai să-L atingă, ca să se vindece, pe când Iair crede că Domnul trebuie să se afle la căpătâiul fiicei sale: „Fiica mea a murit de curând; ci venind, pune mâna Ta pe dânsa și va trăi.” (Mt. 9, 18) La casa lui Iair sosiseră cântăreții din flaut și bocitorii, care atunci când Mântuitorul le-a spus că fetița n-a murit, ei l-au luat în râs, dovadă că ei nu credeau în înviere, văzând în moarte sfârșitul. Învierea fiicei lui Iair, precum și a tânărului din Nain, reprezintă prefigurări ale marii minuni a Învierii Sale, care dă nădejdea vieții veșnice tuturor celor care cred în El.

Preot Gheorghe IONAȘCU

a zis acestuia: a murit copilă ta; nu mai osteni pe învâțătorul. Dar Iisus, auzind, a zis către Iair: nu te teme; crede numai și se va mântui. Și, intrând în casă, n-a lăsat pe nimeni să intre cu El, decât numai pe Petru, pe Iacob, pe Ioan, pe tatăl copilei și pe mama ei. Ci plângeau toți și se tânguiau pentru copilă; El însă le-a zis: nu plângeți, căci n-a murit, ci doarme. Dar ei l-au luat în râs, știind bine că a murit. Atunci El, scoțând pe toți afară și apucând copilă de mână, a strigat, zicând: copilă, deșteaptă-te! Și duhul ei s-a întors și a înviat îndată; și a poruncit Iisus să-i dea ei să mănânce. Și au rămas uimiți părinții ei; iar Iisus le-a poruncit să nu spună nimănui ce s-a întâmplat.”

Domnul Se întorcea din ținutul gadarenilor, unde vindecase un bărbat posedat de demon, iar mulțimile îl așteptau. Sfântul Ambrozie al Milanului vede în locuitorii Gadarei o reprezentare a sinagogii care l-a respins pe Mântuitorul Hristos, iar plecarea Lui, semn al părăsirii

8 noiembrie – Luni – Soborul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil; Sf. Ev. Luca 10, 16-21

„Zis-a Domnul ucenicilor Săi: cine vă ascultă pe voi, Mă ascultă pe Mine și cine se leapădă de voi se leapădă de Mine; iar cine se leapădă de Mine, se leapădă de Cel care M-a trimis pe Mine. Iar cei șaptezeci s-au întors cu bucurie, zicând: Doamne, și diavolii se pleacă nouă în numele Tău. Atunci Iisus le-a răspuns: am văzut pe Satana ca un fulger căzând din cer. Iată, v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului; și nimic nu vă va putea vătăma. Însă nu vă bucurați de aceasta, că duhurile se pleacă vouă, ci vă bucurați mai ales pentru că numele voastre s-au scris în ceruri. În ceasul acela s-a bucurat Iisus cu duhul și a zis: Te slăvesc pe Tine, Părinte, Doamne al cerului și al pământului, că ai ascuns acestea de cei înțelepți și de cei pricepuți și le-ai descoperit copiilor. Da, Părinte, căci așa a fost înaintea Ta, bunăvoința Ta.”

Dumnezeu este un complice al diavolului?

În rugăciunea „Tatăl nostru” spunem la un moment dat „și nu ne duce pe noi în ispită”. Au fost persoane care au atribuit termenului „ispită” sensul de „păcat”. Dar „a ispiți” nu înseamnă a păcătuți, ci a ademeni, a tenta. Scopul ispitei este acela de a pune la încercare, de a verifica credința omului. Ispitele în sine nu sunt păcate. Dacă ispita ar fi fost un păcat, Mântuitorul nu S-ar fi lăsat ispitit.

Din cuvintele Sfântului Apostol Iacob: „Dumnezeu nu poate fi ispitit de rele, El Însuși nu ispitește pe nimeni” (Iacob 1, 13-15), reiese că Dumnezeu nu ne duce în ispită, ci El doar îngăduie ispita. Dar ispitele sunt permise de Dumnezeu pentru a ne întări în bine, dar nu pentru a ne prăbuși în rău.

Sfinții Părinți ne atrag atenția că „a nu avea experiența momelii răului e propriu firii dumnezeiești, nu celei omenești”. Dar dacă Dumnezeu permite să fim ispițiți, trebuie să fim conștienți că ne-a oferit și „armele” de a ieși învingători din lupta cu ispitele.

Se poate întâmpla ca omul să se odihnească cu „armele” pe el, în loc să le folosească în luptă. Și din ne folosirea lor, ele pot „rugini”, își pot pierde puterea dintru început. Într-o astfel de

situație, sensul cuvintelor „și nu ne duce pe noi în ispită” ar putea fi „și nu ne lăsa să intrăm în ispită”. De exemplu, dacă Dumnezeu ne-a dat puterea să înotăm, marea nu mai este primejdioasă decât pentru cel care nu înoată. Așa că cei cărora le iese în față marea în timpul vieții trebuie să știe că au primit și puterea de a o traversa. Dar prin păstrarea legăturii cu păcatele, membrele ajung la paralizie. Ajuns într-o astfel de stare, omul cere prin cuvintele „și nu ne duce pe noi în ispită” să fie ferit de ispită.

Psalmistul David grăiește: „Cercetează-mă, Doamne, și cunoaște inima mea; încearcă-mă și cunoaște cărările mele” (Psalm 138, 23). Deci, el nu cere să fie lăsat în pace, ci încercat. Așa că nu prezența ispitelor trebuie să ne neliniștească, ci lipsa lor, după cum spune și Isus Sirah

(2, 1): „Dacă te apropii să slujești Domnului, pregătește-te pentru ispite”.

La Sfântul Maxim Mărturisitorul, în răspunsurile către Talasie, întâlnim o altă explicație a cuvintelor: „și nu ne duce pe noi în ispită”. El spune că sunt două feluri de ispite, unul cu voia și altul fără voie, un ul creator de plăceri voite, celălalt aducător de dureri fără voie. Ispita cu voie dă ființă plăcerilor voite, iar cea fără voie aduce durerile fără de voie. Ispita cu

voie produce întristarea în suflet și cauzează plăcerea în simțuri; iar cea fără de voie naște plăcerea sufletului și întristarea trupului. După aceea, continuă Sfântul Maxim, socotesc că Domnul și Dumnezeul nostru, învățând pe ucenicii Săi cum trebuie să se roage, le spunea să se roage ca să nu le vină felul ispitelor cu voia, adică îi învăța pe ucenicii Săi să se roage ca să nu fie lăsați să facă experiența ispitelor plăcerii, adică a celor voite și pofțite. De aici reiese că sunt și ispite venite din noi, prin atașarea într-un mod pătimăș față de creație, de care trebuie să fugim. Ispitele cu îngăduința lui Dumnezeu sunt spre folosul omului, pe când cele venite de la noi sunt spre distrugerea naturii umane. Când se nasc ispitele din noi?

Atunci când simțurile nu sunt înduhovnicite. Pentru a ști care sunt ispitele ce vin de la noi și care sunt cele îngăduite de Dumnezeu, e nevoie de relația cu duhovnicul nostru. Fără duhovnic, există riscul să lepădăm ceea ce nu trebuia lepădat și să îmbrăcăm ceea ce nu trebuia îmbrăcat.

În concluzie, Dumnezeu nu este un complice al diavolului. Dacă El oferă diavolului ocazia de a ne ispiți, e bine să știm că ne-a dat și puterea de a ieși învingători. Precum Hristos a fost dus de Duhul în pustie, ca „să fie ispitit de către diavol” (Matei IV, 1) și a ieși biruitor, așa și noi, de vom fi puși în fața ispitelor îngăduite de Dumnezeu, putem ieși biruitori prin unirea cu El.

Adrian COCOȘILĂ

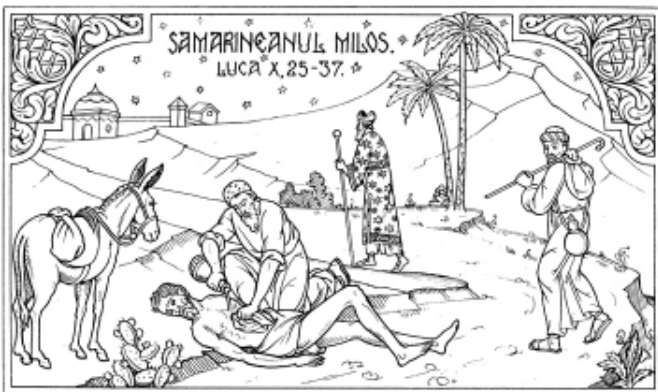
(<http://www.crestinortodox.ro/editoriale/dumnezeu-este-complice-diavolului-119692.html>)

14 noiembrie – Duminică - Sf. Apostol Filip; Sf. Grigorie Palama; Duminica a XXV-a după Rusalii (Pilda Samarineanului milostiv); Sf. Ev. Luca 10, 25-37 - Lăsatul secului pentru Postul Nașterii Domnului

„În vremea aceea a venit la Iisus un învățător de lege, ispitindu-L și întrebându-L: Învățătorule, ce să fac eu ca să moștenesc viața cea de veci? Dar Iisus l-a întrebat: ce este scris în Lege? Cum citești? Iar el, răspunzând, a zis: să iubești pe Domnul Dumnezeu Tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată vârtutea ta și din tot cugetul tău; iar pe aproapele tău, ca pe tine însuși. Atunci Iisus i-a spus: drept ai răspuns, fă aceasta și vei fi viu. Dar el, voind să se îndreptățească pe sine, a zis către Iisus: și cine este aproapele meu? Iar Iisus, răspunzând, a zis: un om oarecare se cobora din Ierusalim în Ierihon și a căzut între tâlhari, care, după ce l-au dezbrăcat și l-au rănit, s-au dus, lăsându-l abia viu. Din întâmplare un preot cobora pe calea aceea, dar, văzându-l, a trecut pe alături. Tot așa și un levit, sosind la acel loc, a venit, a văzut și a trecut pe alături. Dar un samaritan care era călător, ajungând lângă el și văzându-l, i s-a făcut lui milă de elși, apropiindu-se, i-a legat rănilor turnând peste ele untdelemn și vin; apoi, punându-l pe dobitoacul său, l-a dus la o casă de oaspeți și a avut grijă de el. Iar a doua zi, la plecare, scoțând doi dinari, i-a dat gazdei și i-a zis: ai grijă de el și ce vei mai cheltui, când mă voi întoarce, eu îți voi da înapoi. Deci care dintre aceștia trei ți se pare că a fost aproapele celui care a căzut în mâinile tâlharilor? Iar el a răspuns: cel care a făcut milă cu el. Atunci Iisus a zis către el: du-te de fă și tu asemenea.”

Frați creștini!

Această parabolă cu samaritanul milostiv ne mișcă sufletele, aflându-ne noi înșine în situații asemănătoare cu cele ale celor ce sunt în suferință și părăsiți de toți; acesta zguduie puternic conștiința noastră de oameni care primesc de la Bunul Dumnezeu darurile Sale și uită să fie noi împlinitori ai poruncilor lui Dumnezeu de a fi la rândul nostru milostivi „precum și Tatăl nostru este milostiv”. Bunul Samaritan din Evanghelia de azi este Însuși Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care din dragoste pentru noi S-a pogorât pe

pământ și a venit la noi. El știa unde suntem și în ce stare vrednică de plâns ne adusesese păcatul, precum și câte răni ne pricinuise.

Dacă Iisus Hristos n-ar fi venit, noi am fi suferit moartea cea mai grozavă, pentru că iadul era soarta ce ne aștepta. El, Mântuitorul Iisus Hristos, spre a ne vindeca, a mers până acolo încât Și-a jertfit chiar viața și a murit pentru noi. Murind El pentru noi, El nu ne-a părăsit, ci ne-a încredințat Bisericii Sale, depozitarea comorilor Sale, și a însărcinat pe urmașii Săi – Apostolii – de a ne îngriji în locul Său, făgăduindu-le că-i va răsplăti pentru tot ce fac pentru noi.

Frați creștini!

Bunul Samaritan din Sfânta Evanghelia constituie nu numai un exemplu de urmat din partea noastră, ci o datorie a noastră

de a săvârși fapte de milostenie cu cei aflați în suferință, mai ales pentru binefacerile din belșug ce am primit noi de la Bunul Dumnezeu, făcând și noi pentru alții ce a făcut El pentru noi, ba chiar mai mult, Mântuitorul ne îndeamnă ca iubirea noastră să ajungă și la vrăjmașii noștri, fiindcă Mântuitorul face bine și celor răi și ne îndeamnă zicând: „Feriți-vă de cei milostivi, că aceia se vor milui.” (Matei 5, 7)

Mântuitorul Iisus Hristos ne îndeamnă să săvârșim șapte fapte de milostenie: a hrăni pe flămânzi, a adăpa pe cei însetați, a îmbrăca pe cei gol, a primi în casă pe cei fără adăpost, a cerceta pe cei bolnavi și pe cei din închisori, a răscumpăra pe cei robiți, a îngropa pe cei morți. Toate acestea pornesc de la faptul că toți suntem fii ai lui Dumnezeu și între noi, frați, de aceea trebuie să ne iubim ca frații!

Pentru aceasta să lăsăm la o parte răutatea, să stingem viclesugul diavolesc dintre noi, cel care schimbă viața adevărată într-un iad. Să ne aducem a minte că e cu neputință să fie cineva al lui Hristos, dacă nu are duhul lui Hristos, iar duhul lui Hristos este duhul dragostei și al milosteniei.

Ca buni creștini suntem da tori să ne aducem a minte că pentru a moșteni viața veșnică trebuie să imităm exemplul bunului samaritan, și astfel vom primi de la Milostivul Dumnezeu îndemnul: „Fă aceasta, și vei fi viu, mergi și fă și tu asemenea.”

Făcând acestea, vom fi dați ca pildă pe pământ, iar la a doua Venire a Domnului ne vom număra printre cei de-a dreapta Lui, căror le va zice: „Veniți, binecuvântații Părintelui Meu, moșteniți împărăția Lui, care este gătită vouă de la întemeierea lumii, că am flămânzit și Mi-ați dat de am mâncat, am însetat și Mi-ați dat de am băut, strein am fost și M-ați primit, gol am fost și M-ați îmbrăcat, bolnav și M-ați cercetat, în temniță și ați venit la Mine, întrucât ați făcut acestea acestor frați ai Mei mai mici, Mie Mi-ați făcut!”. Avem datoria să practicăm milostenia după puterea noastră, iar Mântuitorul ne va zice: „Fiți milostivi precum și Tatăl vostru Cel din ceruri este milostiv!”

Preot Constantin RUNCANU,

64 ani de preoție și 88 etate

Începutul Postului Nașterii Domnului – 15 noiembrie

Biserica Ortodoxă de Răsărit a rânduit pentru dreptcredincioșii creștini a numite posturi. Căci postul – zice Sfântul Ioan Gură de Aur – potolește trupul, înfrânează poftele cele nesăturate, curățește și înaripează sufletul, îl înalță.

(...) Postul Nașterii Domnului sau al Crăciunului ne dă putința curățirii trupesti și sufletești. El închipuie ajunarea de patruzeci de zile a Prorocului Moisi, precum și postul pa triarhilor din Vechiul Testament. După cum aceia așteptau venirea lui Mesia cu post și rugăciune, așa se

cuvine să aștepte creștinii și să întâmpine prin ajunare „Cuvântul lui Dumnezeu”, născut din Fecioara Maria.

Acest post ține 40 de zile: de la 15 noiembrie până la 25 decembrie; lăsăm sec în seara Sfântului Filip, pe 14 noiembrie.

Dacă această zi cade miercurea sau vinerea, începem postul în seara zilei de 13 noiembrie. Postim de carne, ouă și brânză.

Lunea, miercurea și vinerea mâncăm bucate fără unsoare (ulei) și fără vin.

Marțea și joia se dezleagă la untdelemn și vin.

Sâmbetele și duminicile, până la 20 decembrie exclusiv, se dezleagă la untdelemn, vin și pește.

Dacă în zilele de luni, miercuri și vineri prăznuim vreun sfânt mare, însemnat în calendar cu cruce neagră (+), mâncăm untdelemn și bem vin; iar de va cădea hramul bisericii sau sărbătoare însemnată în calendar cu cruce roșie (+), atunci dezlegăm și la pește.

Marțea și joia mâncăm pește, untdelemn și bem vin, atunci când cade în aceste zile vreun sfânt mare, hramul sau sărbătorile cu roșu.

În ziua de Ajun se mănâncă tocmai seara, și anume : grâu fierit îndulcit cu miere, poame, covrigi sau turte din făină, căci cu semințe a ajunat Daniil prorocul și cei trei tineri din Babilon, care au închipuit – mai înainte – Nașterea lui Hristos. La Crăciun, în orice zi ar cădea, mâncăm de dulce.

MÂNCĂM UNTDELEMN ȘI DEZLEGĂM LA VIN pe 16, 22, 23, 24, 25 și 30 noiembrie, pe 4, 5, 6, 7, 9, 12, 13, 17 și 20 decembrie, dacă aceste zile cad *lunea, miercurea sau vinerea* – căci în aceste zile se prăznuiesc sfinți mai însemnați.

MÂNCĂM PEȘTE la *Intrarea în Biserică a Maicii Domnului* – 21 noiembrie, chiar dacă această sărbătoare ar cădea miercurea sau vinerea. De asemenea, mâncăm pește în zilele de *luni, miercuri și vineri* ale acestui post, dacă în aceste zile cade hramul bisericii din enoria noastră. În sfârșit, dezlegăm la pește în zilele cu sfinți însemnați, precum 16, 22, 23, 24, 25 și 30 noiembrie; 4, 5, 6, 7, 9, 12, 13, 17 decembrie, dacă aceste zile cad *marțea sau joia*. Cu atât mai mult, când *marțea sau joia* se sărbătorește hramul bisericii. (...)

(http://www.sfaturiortodoxe.ro/_post.htm)

Marie, Maică a durerilor

de Magdalena Sabo

Dacă-a Ta durere
E salcie tristă,
Râu de mângâiere,
Fă-mă și m-asistă,
Marie!

Dacă-a Ta restrîște
Este nor de ploaie,
Fă-mi din umbră tristă
Asupră-mi și Te-ndoaie,
Marie!

Dacă-a Ta mâhnire
E cânt de păsărică,
Fă-mă ocrotire,
Cuib fără de frică,
Marie!

Dacă-a Ta durere
E adânc de mare,
Fă, din a mea vrere,
Stea ocrotitoare,
Marie!

Dacă-a Ta restrîște
E pădure aprinsă,
Fă din ochi-mi
Niște izvoare nestinse,
Marie!

Dacă-a Ta mâhnire
E boltă cerească,
Fă a mea iubire
Ne-ncetat să crească,
Marie!

Dacă suferința Ta
Tot sângerează,
Fă a mea credință
Pururi să te vază,
Marie!

Intrarea în Biserică a Maicii Domnului

de Dumitra Groza

Sfinții Părinți te-au așteptat,
Ioachim și Ana s-au rugat
Mulți ani, dar n-a fost în zadar,
Primindu-te ca mare dar.

Au promis să crești la Templu,
Ș-ai devenit un exemplu
Pentru preoți și fecioare,
Model pentru fiecare.

La trei ani și jumătate,
Îmbrăcată în alb toată,
Părul despletit pe umeri
Cu mult alai, flori și cununi,

Ca o porumbiță albă
Ai zburat pe scări la Templu,
Peste pragul de argint
Arhiereul te-a primit.

Frumusețea Ta divină
Și smerenia deplină
Te-a u făcut să fii iubită
Și de Înger îndrăgită.

Ce-adeucea mană cerească
Pe tine să te hrănească?
Stai mereu în rugăciune,
Crescând cu înțelepciune.

În Sfânta Sfintelor intrai
Și-n permanență te rugai.
Arhanghelul ades intra,
Viața ți-o supraveghea.

Te învăța cum să citești,
Scriptura s-o prețuiești!
Doisprezece ani ai trăit
La Templu, și ai biruit!

Te-ai pregătit în răbdare
Pentru misiunea mare,
De-a primi la sânul tău
Pruncul cel Sfânt, Dumnezeu!

21 noiembrie – Duminică - Intrarea în Biserică a Maicii Domnului – Duminica a XXVI-a după Rusalii (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina); Sf. Ev. Luca 12, 16-21 (Dezlegare la pește)

„Zis-a Domnul pilda aceasta: unui om bogat i-a rodit țarina și se gândea în sine, zicând: ce voi face, căci nu am unde să-mi strâng roadele mele? Dar și-a zis: aceasta voi face: voi strica hambarele mele și mai mari le voi zidi; și voi strânge acolo toate roadele mele și bunătățile mele. Apoi voi zice sufletului meu: suflete, acum ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te. Însă Dumnezeu i-a zis: nebune, în această noapte vor cere de la tine sufletul tău; iar cele ce ai strâns tu ale cui vor mai fi? Așa se întâmplă cu cel care-și adună comoară pentru sine însuși, și nu în Dumnezeu se îmbogățește.”

– a Născătoarei de Dumnezeu: Sf. Ev. Luca (10, 38-42; 11, 27-28) –

„În vremea aceea a intrat Iisus într-un sat, iar o femeie cu numele Marta l-a primit în casa ei. Și aceasta avea o soră, ce se numea Maria, care șezând jos lângă picioarele lui Iisus, asculta cuvintele Lui. Marta însă se silea să facă ospăț mare și, apropiindu-se, a zis: Doamne, nu socotești că sora mea m-a lăsat singură să slujesc? Spune-i dar ca să-mi ajute. Dar Iisus, răspunzând, i-a zis: Marto, Marto, te silești și te îngrijești de multe; dar un singur lucru trebuiește. Maria însă și-a ales partea cea bună, care nu se va lua de la ea. Iar când zicea Dânsul acestea, o femeie din popor, ridicându-și glasul, a zis către Dânsul: fericit este pântecul care Te-a purtat și sânii la care ai supt. Dar Iisus a răspuns: așa este, dar fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc pe el.”

Prin gânduri este căderea și ridicarea

„Luați seama și păziți-vă de toată lăcomia, căci viața cuiva nu stă în prisosul avuțiilor sale.” (Luca 12, 15)

Cuvântul acesta l-a spus Mântuitorul ca răspuns aceluia care ceruse să împartă cu fratele său moștenirea părintească. La auzul pildei ne ducem cu gândul la

deșteptarea celor bogați, dar săraci de Dumnezeu. Nu toți avem dorința de îmbogățire, dar toți trebuie să ne dorim să ne îmbogățim de Dumnezeu. Avem păcatul lăcomiei de avere în Vechiul Testament: Lot s-a despărțit de Avraam, binefăcătorul său, regale Ahab l-a ucis pe un sărac, Nabot, pentru a-i răpi via etc. Mântuitorul ne vorbește deslușit în pilda aceasta, în care vedem că Dumnezeu a îngăduit ca holdele să rodească acestui bogat rău și neascultător pentru a ne arăta bunătatea Sa și astfel să-l înduplece spre ajutorarea celor săraci, prin milostenie. Omul bogat și hapsân are gânduri asemenea săracului: ce voi face?, dar nu gândind la sărăcie și lipsă, ci unde să așeze roadele sale. Ar fi putut să le așeze în casele cele sărace și în pântecul celor

flămânzi ca să-și adune comoară în ceruri. Pentru că n-a voit să se gândească la semenii, Însuși Dumnezeu l-a numit nebun, doar pentru gândul său, căci gândurile au însemnătate. Gândul la păcat l-a îndepărtat pe fiul cel

risipitor de bogăția Tatălui, iar gândul cel bun, de întoarcere, l-a făcut să-și „vină în sine”.

Omul cel bogat, cu gând doar la bogăție, nu mai este stăpân pe sine, iar lăcomia sa îl va face să piardă totul. Doar gândul la înmulțirea averii ne aduce neliniște, noi grij, osteneți și noi necazuri. Bogatul îngrijorat de avere este ca cel bolnav de dropică, cu cât bea mai multă apă, cu atât mai mult însetează. Roadele cele multe nu sunt pentru suflet, cum gândea el, cel ieșit ca toți cei din Adam, gol din pântecul maicii sale. Acum nesocotește firea nemuritoare a sufletului, punându-i înaintea mâncare și băutură, odihnă și plăceri. Se socotește domn și stăpân al vieții sale, își rânduieste anii mulți, negândind că în noaptea aceea sufletul său va fi cerut de Domnul. Își dorea să se bucure singur de bogăția pe care i-o dăduse Dumnezeu, dar își petrece veșnicia de după moarte cu diavolii, bogat pe pământ, sărac în ceruri de fapte bune.

Să învățăm să trăim în pace, căci ceasul morții e neștiut, fără de veste, netemându-ne de moarte, în care Domnul să ne găsească slujitori înțelepți și credincioși, gândind că Domnul ne va așeza cu cei drepti și având în minte cuvântul Sfântului Apostol Pavel: „Noi n-am adus nimic în lume, după cum e vădit că nici nu putem să aducem ceva, dar dacă avem hrană și îmbrăcăminte, să fim mulțumiți cu ele.” (1 Timotei 6, 7-8)

Preot Marius-Olivian TĂNASIE

Dumnezeu face declarații de dragoste?

Cineva afirma că a spune altei persoane „Te iubesc!” ar corespunde cu „Tu nu vei muri niciodată!”. Altfel spus, prin această mărturisire a dragostei, trimiți de fiecare dată la înveșnicirea acelei persoane, pentru că o consideri unică și irepetabilă. Mi-a plăcut mult interpretarea acestei declarații, pe care, în mod sincer, o credeam pe cât de des întâlnită în zilele noastre, pe atât de sărăcită de sens. M-a impresionat însă și mai tare, pentru faptul că exprimă o percepție profund creștină asupra sensului iubirii.

Cred că am putea merge mai departe cu „tâlcuirea”. Astfel, pe „Tu nu vei muri niciodată!” îl putem înțelege ca „Hristos a înviat!”. Cu ușurință ne putem da seama că în ciuda cuvintelor diferite pe care le folosim, arătăm unul și același adevăr, deoarece, prin Învierea Sa, Mântuitorul a pecetluit nemurirea noastră.

Învierea din morți a lui Hristos reprezintă dovada supremei iubiri pe care Dumnezeu o poartă lumii și neamului omenesc. Este declarația Sa de dragoste, am putea spune, acel „Te iubesc!”, spus fiecăruia dintre noi, prin care ne face părtași vieții celei veșnice.

La rândul nostru, prin salutul pascal, mărturisim deopotrivă credința în adevărul Învierii lui Hristos și credința în adevărul nemuririi noastre.

Nu e întâmplător faptul că Sfântul Serafim de Sarov îi întâmpina pe toți cei care îi călcau pragul, rostind cuvintele „Hristos a înviat, bucuria mea!”.

Aceștia, la rândul lor, se făceau părtași ai acestei bucurii pornite dintr-o inimă simțitoare, care cunoștea, în mod tainic, că Hristos a înviat nu numai pentru el, ci și pentru cei de lângă el, și pentru întreaga creație.

Așadar, prin salutul pascal ne facem mărturisitori ai dragostei unora față de alții, având ca temei mărturisirea dragostei lui Dumnezeu față de noi. Ce poate fi mai frumos?!

Cât de minunat ar fi dacă, de fiecare dată când

mărturisim unei alte persoane iubirea noastră, am putea să-i oferim în chip real și nemurirea. Însă nu putem. Singurul care poate este Hristos. De aceea, dragostea creștină se manifestă și se mărturisește numai întru El, având conștiința că Hristos este Cel care dă nemurire celor dragi ai noștri.

Putem, în schimb, și este imperios necesar, să luăm seama la pilda lui Hristos. Dragostea Lui către noi și mărturisirea ei s-au manifestat prin jertfă. La fel și noi, suntem datori a iubi cu jertfelnicie. Hristos S-a smerit luând chip de rob, a murit, S-a pogorât în iad și a înviat ridicând pe cei căzuți.

Nu mai împreună cu El, și noi ne putem smeri, coborându-ne în „iadul existențial” al celor de lângă noi, în suferințele și neputințele lor, pentru a-i ridica la o nouă viață. Trăind în Hristos, primim și dragostea Sa jertfelnică, pe care trebuie doar să o lăsăm să lucreze, prin noi, asupra celorlalți.

Așadar, ia tă cum Dumnezeu ne arată și ne mărturisește dragostea Sa, dându-ne nemurire nouă și celor pe care-i iubim. Însă, în mod firesc, ne întrebăm și noi asemenea psalmistului David: Cu ce vom răsplăti Domnului pentru toate câte ne-a dat nouă? (*Ps. 115, 3*).

Putem afirma că oricât am încerca să dăm sau să facem, va fi prea puțin. Chiar și așa, singurul răspuns (răsplată) dat dragostei dumnezeiești rămâne faptul de a o face lucrătoare prin noi: „Precum v-am iubit Eu pe voi, așa să vă iubiți și voi unul pe altul. Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții” (*Ioan 13, 34-35*).

Altfel spus, să fim în lume lucrători ai dragostei dumnezeiești și, de ce nu, robi ai ei.

Radu Alexandru

(<http://www.crestinortodox.ro/diverse/dumnezeu-face-declaratii-dragoste-119680.html>)

„Gândurile rele se alungă prin fapte bune.” (Nicolae Iorga)

Părintele Arsenie BOCA

(Despre durerile oamenilor, vol. 5)

Cum intră diavolii în oameni?

1. Prin oricare din cele 7 păcate de moarte (de căpetenie). Întâi ca momeală de gând, pe urmă ca obsesie, apoi ca a doua natură pervertită.
2. Prin neîncetata lor pomenire.
3. Prin împărtășania cu nevrednicie: furarea Sfintei Împărtășanii. Primul exemplu e Iuda, care avea obsesia vânzării lui Iisus (*Luca 22, 3*).
4. Ca pedeapsă pentru răutăți. Sfântul Pavel a dat satanei pe trei inși: Pe Imeneu și Alexandru, pe care i-a dat satanei, ca să se învețe să nu mai hulească; iar pe al treilea l-a dat satanei spre pieirea trupului (făcuse una mare!) ca sufletul să se mântuiască în ziua Domnului Iisus (*1 Timotei 1, 20; 1 Cor. 5, 5*).

Cum ies diavolii din oameni?

1. Prin post și rugăciune – cu socoteală și blagoslovenie de la duhovnic.
2. Prin mărturisirea păcatelor cu căință la preotul duhovnic; deci prin pocăință – Taina Pocăinței.
3. Crucea îi arde. „Doamne, armă împotriva diavolului, Crucea Ta ai dat-o nouă.” (Molitifelnic). Și orice suferință primită cu mulțumire, același rost îl are.
4. Smerenia, văpaie le este.
5. Pomenirea Preasfântului nume al lui Iisus: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul! „Armă în cer și pe pământ, mai tare ca Sfântul nume al lui Iisus, nu este.” (Sfântul Ioan Scăraru). Aceeași putere o are și pomenirea Sfântului nume al Maicii Domnului.
6. Îngerul păzitor îi alungă (dar numai la rugăciunile noastre).

28 noiembrie – Duminică – Cuv. Mucenic Ștefan cel Nou; Sf. Mucenic Irinarh (Dezlegare la pește) – Duminica a XXX-a după Rusalii (Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor) – Sf. Ev. Luca 18, 18-27

„În vremea aceea un om oarecare s-a apropiat de Iisus și L-a întrebat, zicând: Învățătorule bune, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică? Iar Iisus i-a zis: pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât numai singur Dumnezeu. Știi poruncile: să nu faci desfrânare, să nu ucizi, să nu furi, să nu fi mărturie mincinoasă; cinstește pe tatăl tău și pe mama ta. Iar el l-a răspuns: toate acestea le-am păzit din tinerețile mele. Auzind acestea, Iisus i-a zis: încă una îți mai lipsește. Vinde toate câte ai și le împarte săracilor și vei avea comoară în ceruri; apoi vino și urmează Mie. Dar el, auzind acestea, s-a întristat, căci era foarte bogat. Văzându-l că s-a întristat, Iisus a zis: cât de greu vor intra în împărăția lui Dumnezeu cei ce au averi! Căci mai lesne este pentru cămilă să treacă prin urechile acului, decât pentru bogat să intre în împărăția lui Dumnezeu. Iar cei care au auzit acestea, au zis: atunci cine poate să se mântuiască? Iar Dânsul a răspuns: cele ce nu sunt cu puțință la oameni sunt cu puțință la Dumnezeu.”

„Vino și urmează-Mi Mie.” (Luca 18, 22)

Pericopa duminicii acesteia ne este prilej să cugetăm la viața veșnică și la urmarea lui Hristos, căci răspunsul Domnului ne înfricoșează ca și pe cei ce ascultau atunci și

ne întrebăm: „Atunci cine poate să se mântuiască?” Când firea omului este neputincioasă ca a dregătorului bogat, toate devin cu puțință prin lucrarea harului atotputernic al lui Dumnezeu.

Dregătorul nu era om de rand, nici fariseu ipocrit, nici învățător al Legii, dar își iubea averea. Voia să se mântuiască și pentru aceasta întreabă: „Învățătorule bun, ce să fac ca să moștenesc viața de veci?” Mântuitorul îl trimite la Lege, enumerând doar cinci (referitoare la desfrânare, ucidere, furt, minciună, cinstirea părinților). Dregătorul știe că alte fapte bune duc pe om la viața veșnică, el a păzit poruncile din tinerețile sale, acestea

prin care fugea de păcat, dar i se părea o osteneală vremelnică, osteneală care nu putea să aibă drept răsplătă moștenirea vieții de veci. Legea lui Moise nu poate să-l înalțe pe om la desăvârșirea despre care învață Sfânta Evanghelie, căci „Legea este umbra bunătăților viitoare”. „În casa Tatălui Meu, multe locașuri sunt”, spune Mântuitorul pentru cei ce la Lege împlinesc și cuvântul Său: „vinde toate câte ai și împarte la săraci și vei avea comoară în cer. Apoi vino și urmează-Mi Mie.” Pe aceștia îi face Domnul moștenitori Împărăției veșnice, pe cei ce au urmat lui Hristos și Evangheliei Lui.

Sufletul dregătorului și-ar fi dorit viața de veci, dar trupul nu, se împotrivesc, căci era cu voința legată de avere. Aici Domnul ne mai rostește o pildă cu acul și cămila, cu neputință este să se facă un ac cu urechile așa mari prin care să treacă o cămilă, dar mult mai mare este osteneala unui bogat să intre în împărăția lui Dumnezeu când nu se desparte de pofa trupului, de lăcomia pântecelui și de iubirea de bani. Mântuitorul dezleagă neliniștea și a potolit îngrijorarea ucenicilor, căci bogat sau sărac, omul cu a sa putere nu poate să se mântuiască decât povățuit și ajutat de harul lui Dumnezeu. Când omul voiește, Dumnezeu împlinește orice lucru mare și peste puterile omului.

Dumnezeu ne deschide fiecăruia ușa cerului, găind locaș ceresc în rugăciunea sfinților și cântarea îngerilor: „Le voi da lor în casa Mea și înlăuntrul zidurilor Mele un nume și un loc de pomenire, mai de preț decât fii și fiice, nume veșnic și nepieritor ... pe aceștia îi voi bucura în casa Mea de rugăciune.” (Isaia 56, 5, 7).

Preot Marius-Olivian TĂNASIE

Luna noiembrie în 26 zile: Întru această zi, pomenirea Preacuviosului, a Părintelui nostru Stelian Paflagonul¹

Acesta a fost închinat lui Dumnezeu încă din pântecul maicii sale și s-a făcut lăcaș Duhului Sfânt. Că, împărțindu-și la săraci bogăția ce avea și făcându-se monah, el covârșea pe toți prin aspra lui viețuire și ostentivă sihăstrie. S-a dus apoi în pustie, unde petrecea într-o peșteră și primea hrană printr-un înger. Acolo, s-a învrednicit însă de darul doctorilor fără de arginți și tămăduia multe și grele suferințe, mai ales pe timp de molime, când mureau mulți copii.

lubea mult copiii și a fost sprijinitorul și ajutorul lor și izbăvea din boală pe mulți copii bolnavi, când părinții lor chemau numele Sfântului într-ajutor. Deci, pururea pomenitul, Stelian, așa viețuind, vindecări și multe minuni săvârșind, la adânci bătrâneți s-a mutat către Domnul.

¹ Ocrotitorul Asociației „Provita pentru născuți și nenăscuți” filiala Gorj, care apără dreptul la viață al pruncilor nenăscuți – www.provita.targuuiu.ro, tel.: 0727.78.16.91.

30 noiembrie – Marți – Sfântul Apostol Andrei cel Întâi Chemat – Ocrotitorul României, Sf. Frumentie – Sf. Ev. Ioan 1, 35-51 (Dezlegare la pește)

„În vremea aceea stătea Ioan și doi dintre ucenicii lui și privind pe Iisus, care trecea, a zis: iată Mielul lui Dumnezeu. Cei doi ucenici l-au auzit grăind acestea și au mers după Iisus. Iar Iisus, întorcându-se și văzându-i mergând după El, i-a întrebat: ce căutați? Iar ei l-au răspuns: Rabi (ce se tâlcuiește: Învățătorule), unde locuiești? El le-a zis: veniți și veți vedea. Deci au mers și au văzut unde locuia și au rămas la El în ziua aceea. Era ca la al zecelea ceas și Andrei, fratele lui Simon Petru, era unul dintre cei doi care auziseră pe Ioan și veniseră după Iisus. Acesta a găsit întâi pe Simon, fratele său și i-a spus: am găsit pe Mesia (ce se tâlcuiește: Hristos). Și l-a adus la Iisus, care, privind la el, i-a zis: tu ești Simon, fiul lui Iona. Tu te vei numi Chifa (ce se tâlcuiește: Petru). Iar a doua zi a vrut Iisus să meargă în Galileea și a găsit pe Filip și i-a zis: vino după Mine. Și Filip era din Betsaida, din orașul lui

Andrei și al lui Petru. Filip a găsit pe Natanaiel și i-a zis: am găsit pe Acela despre care a scris Moise în lege și au scris proorocii, pe Iisus, fiul lui Iosif din Nazaret. Iar Natanail i-a zis: din Nazaret poate să fie ceva bun? Și Filip i-a zis: vino și vezi. Iisus a văzut pe Natanail venind către Dânsul și a zis despre el: iată, cu adevărat israelitean în care nu este vicleșug. Natanail l-a întrebat: de unde mă cunoști? Iar Iisus, răspunzând, i-a zis: mai înainte ca Filip să te cheme, te-am văzut când erai sub smochin. Răspuns-a Natanail și l-a zis: Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel. Răspuns-a Iisus și i-a zis: pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, tu crezi? Mai mari decât acestea vei vedea. Apoi i-a zis: adevărat, adevărat vă spun vouă, de acum veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorându-se peste Fiul Omului.”

Părintele Arsenie Boca despre sarcină

Arsenie Boca spunea: „Când eram copil, în casa mamei mele era o icoană a Maicii Domnului, care-mi plăcea foarte mult. Odată am întrebat-o pe mama: - **De ce îmi place așa de mult acea icoană?** Iar ea mi-a spus: - **Ei, dragul meu, cât te-am purtat în pântece, foarte mult m-am uitat și m-am rugat la această icoană.**”

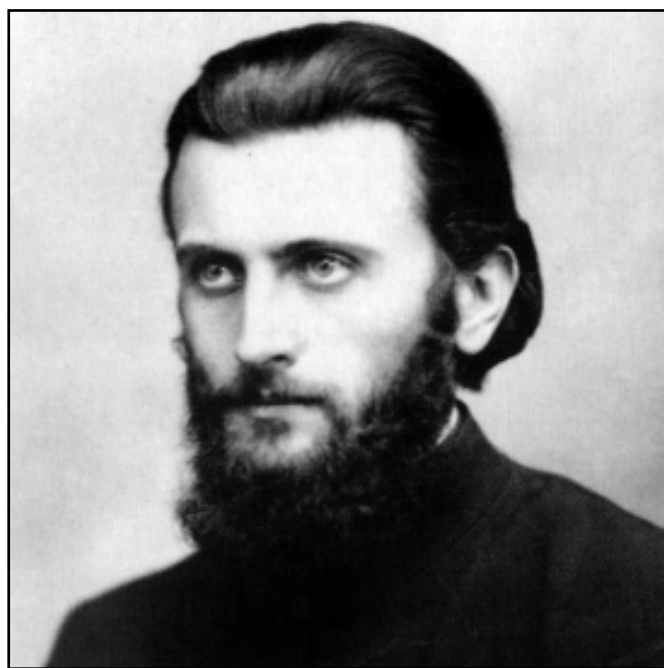
Altădată ne-a spus: „Mama mea, când a rămas însărcinată cu mine, s-a uitat la icoana Maicii Domnului și a pictat-o în inima ei. A pictat-o rugându-se la Maica Domnului, cum se rugau Sfinții Ioachim și Ana: „Maica Domnului, îți cer un copil, fie parte bărbătească, fie parte femeiască, care să îți slujească ție, Maicii Domnului și Domnului Iisus Hristos. Nu pentru mine îl cer”. După ce am terminat studiile, mama credea că am să mă stabilesc ca orice om la casa lui. Când a aflat ce intenții aveam (să se călugăresc - n.n.), mi-a luat capul în mâini, m-a sărutat și m-a binecuvântat zicându-mi: - **O, dragul meu și scumpul meu, de când mă rog eu pentru asta!**” De aceea a fost Părintele Arsenie omul lui Dumnezeu, pentru că a fost cerut prin rugăciune, crescut cu rugăciune.

Câteva din sfaturile date de părintele Arsenie, care au legătură cu viața spirituală a femeii în perioada de sarcină, găsiți mai jos:

Și spunea Părintele Arsenie femeilor: **„De ce nu faceți și voi la fel?! Dar care din voi se roagă când sunteți însărcinate? Voi ziceți că nu aveți timp să vă rugați. Cereți la Maica Domnului și la Domnul Iisus Hristos și vă vor da. Dacă nu faceți rele, vă iese și copilul așa cum îl doriți.”**

Apoi, unei femei căreia îi murise copilul lovit de un tren, i-a spus: **„Știi de ce l-a atins trenul? Pentru că l-ai iubit mai mult decât pe Maica Domnului. Întâi trebuie să-l iubești pe Dumnezeu și apoi pe copil”.** Altei femei i-a spus: **„Tu vii și te plângi că copilul tău e bețiv, dar atunci când ați zămislit copilul, soțul tău era beat”,** iar alteia care se plângea că are un băiat hoț i-a spus că și ea a furat când era însărcinată cu el.

Multe din învățăturile Părintelui Arsenie vizau familia,

el era cu totul împotriva avorturilor. Odată a venit o doamnă la Părintele Arsenie și se plângea că are un singur băiat care nu se căsătorește. Părintele i-a spus: **„Nici nu o să se căsătorească, aici ți se oprește neamul.”** Femeia respectivă făcuse un avort o dată și asta era răsplata pe care o primise de la Dumnezeu pentru crima făcută.

S-a dus la Părintele o femeie însărcinată, care nu voia să aibă copii. Părintele i-a zis: **„Dacă tu nu faci copilul ăsta, fata asta, omori mama a doi preoți.”** Peste vreo 20 de ani fata a născut la rândul ei doi gemeni. Nu am aflat dacă au ajuns preoți, dar sigur așa este. (Taflan Maria, com. Mândra)

Altădată, Părintele a spus: „Când fărădelegile vor încleșta mintea și inima oamenilor și-i vor sălbătici așa de tare, încât vor zice că nu le mai trebuie Dumnezeu și Biserica și preoți, încât va fi sălbăticierea și nebunia urii peste tot pământul, atunci vine sfârșitul.”

РЯНĂРЕВЪ СЪ НЕКТАР

СЪ НЕ ТУСЪМ ІМРЕУНЪ!

Ghicitori

1. Sfânt român și domnitor,
Mare ctitor truditor,
Omorât de turci călăi
Cu cei patru fii ai săi!
2. Când a nume ne-am urât
Că „Hristos a înviat”?
Este ziua cea mai mare,
Sfântă pentru fiecare!

Rugăciune pentru colegi

Doamne, Îți mărturisesc
Că pe toți vreau să-i iubesc.
Nu suntem la fel, Tu știi,
Însă toți suntem copii.

Pentru ca să ne iubim
Împreună viețuim,
Împreună ne jucăm,
Împreună învățăm.

Orice nor, Tu, să gonești,
Și pe toți să ne iubești!

Câteva procedee ale imaginației creatoare

„Vrei să ajungi în minunata lume a compunerilor?”

Am să vă dau trei sfaturi. Numai ținând cont de ele veți realiza compoziții deosebite.

- Numai citind mult vei izbuti să realizezi compuneri reușite!

- Vei putea scrie frumos, adevărat și convingător, numai despre ceea ce cunoști. Deci, învață să observi!

- Lasă imaginația (închipuirea) să zboare!

Inventează! Inventează un joc interesant, găsește un cuvânt nou prin combinarea unor silabe, găsește un răspuns mai neașteptat, ca ută o altă soluție de rezolvare a unui exercițiu, gândește-te și imaginează-ți cum va fi clasa ta peste zece, o sută de ani. Dar școala? Dar orașul? Nu te gândi tot timpul ce e și ce nu e posibil; ceea ce astăzi e imposibil, mâine, poate va fi posibil. Gândește-te la mâine.

Psalmul 26 al lui David

Una am cerut de la Domnul, aceasta voi căuta: ca să locuiesc în casa Domnului în toate zilele vieții mele, ca să văd frumusețea Domnului, și să cercetez Biserica cea sfântă a Lui.

Că m-a ascuns în cortul Său în ziua răutăților mele; acoperitu-m-a întru ascunsul cortului Său.

Pe piatră m-a înălțat: și acum, iată, a înălțat capul meu peste vrăjmașii mei.

Înconjurat-am, și am jertfit în cortul

Lui jertfă de laudă și de strigare: glăsui-voi, și voi cânta Domnului.

Auzi, Doamne, glasul meu, cu care am strigat: miluiește-mă, și mă ascultă.

Ție a zis inima mea: pe Domnul voi căuta: căutat-a pe Tine fața mea, fața Ta, Doamne, voi căuta. Să nu-Ți întorci fața Ta de la mine, și să nu Te abați întru mânie de la robul Tău.

Ajutorul meu fii, și să nu mă lepezi pe mine și să nu mă lași, Dumnezeule, Mântuitorul meu.

Tânăra cea credincioasă

Mergând pe stradă, o fată îngrijit și modest îmbrăcată dar frumoasă ca înfățișare fu oprită de un tânăr cam îndrăzneț:

- Aș vrea să te însoțesc, dacă nu te superi!

La care fata, surprinsă, îi răspunse:
- Asta înseamnă că vei merge acolo unde merg și eu?

- Da, desigur, asta și doresc, răspunse ușor obraznic tânărul, satisfăcut de reușită.

- Dacă într-adevăr vrei, nu te pot opri, numai să nu uiți că singur ai spus că vrei să mă însoțești. Vino, deci, cu mine!

După puțin timp ajunseră în fața Mitropoliei și a tunci, fata îi spuse:

- Să intrăm!

Rușinat și oarecum stânjenit, tânărul intră după dânsa și făcu tot ceea ce făcea și ea: se închină și sărută sfintele icoane. Apoi s-au așezat în genunchi într-un loc mai retras și au rămas acolo participând

și ei la rugăciune.

Spre surprinderea fetei, băiatul rămase până la sfârșit apoi, după ce au ieșit din biserică, tânărul îi zise fetei:

- Cu toată rușinea trebuie să recunosc că totdeauna ocoala m locului acesta, biserica, ba nici în fața ei nu mă opream. Să știi că mi-ai făcut un mare bine și-ți mulțumesc că m-ai adus aici. M-am simțit ca în copilărie, când mă ducea bunica la Vecernie.

Nu uita, că singur te-ai invitat, spuse fata zâmbind.Ș, dacă ești sincer în cele ce-mi spui, să-l mulțumești lui Dumnezeu și Maicii Domnului pentru asta, nu mie. Dumnezeu ne așteaptă cu îndelungă răbdare, pe fiecare, să venim în Biserica Sa și să-l rămânem slujitori adevărați, nefățar nici, împlinind cu credincioșie cuvântul Lui. Eu de fapt aveam treabă în altă parte dar cred că El mi-a dat gândul să te aduc aici. De tine depinde ce vei face de acum încolo.

**Pagină realizată de
Radu-Bogdan Buțu**

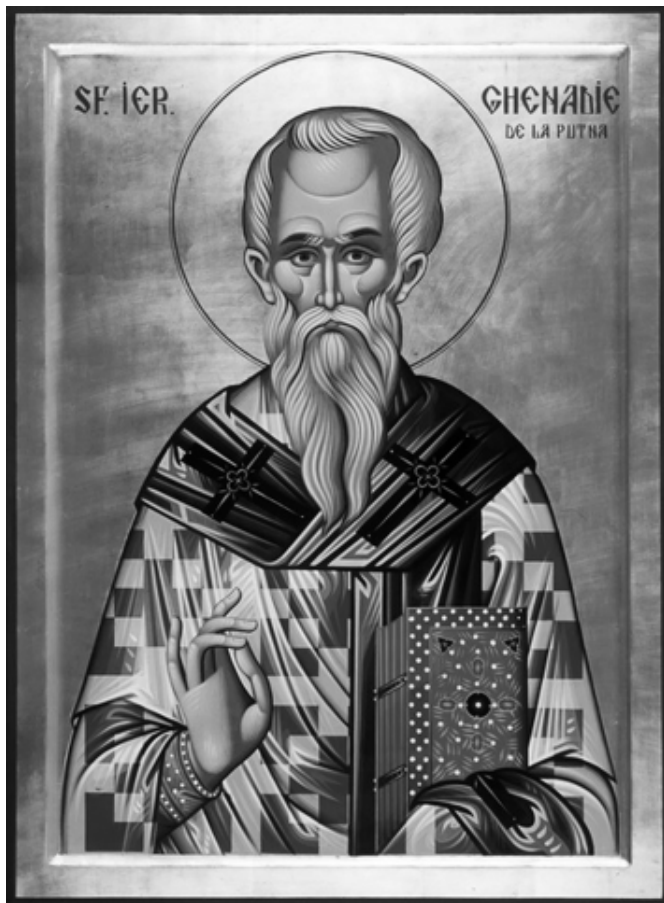
Bucate mănăstirești

Salată de orez

Ingrediente: 1 cană de orez, 4 ardei grași, 4 roșii, 4 cepe, 1 legătură de mărar, ulei, sare, piper după gust.

Mod de preparare:

Se alege și se spală orezul. Se fierbe cu apă și sare. După ce s-a fiert, se pune la scurs. Roșiile crude și ardeii copti se taie mărunt. La fel ceapa și mărarul. Se amestecă toate cu orezul fiert și se potrivesc de sare și piper. Opțional se poate pune și puțin ulei.

Cuvânt filocalic

„Chiar dacă ți se pare că ești cu Dumnezeu, păzește-te de dracul curviei, căci este foarte înșelător și cât se poate de pizmaș și vrea să fie mai iute și mai ager ca mișcarea și trezirea minții tale, ca să o desfacă și de Dumnezeu, când îi stă înaintea cu evlavie și frică”.

(Evagrie Ponticul – Filocalia vol. 4)

Patericul egiptean

Despre Sfântul Epifanie, vlădica Ciprului

9. A mai spus: mare întărire împotriva păcătuirii este citirea Scripturilor.

10. A mai spus: necunoașterea Scripturilor este prăpastie mare și genune adâncă.

Canon de pocăință a celui căzut în desfrânare

- fragment -

Cântarea a șaptea:

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă.

Niciun om nu poate da dezlegare de păcate prin puterile sale, dar eu am priceput că preoții sunt lăsați de Tine, Doamne, să facă aceasta cu puterea Ta.

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă.

Greu este să găsești un doctor iscusit, dar și mai greu este să găsești un duhovnic care să dea doctoria potrivită pentru bolile cele grele ale sufletului. Bolnav fiind sufletul meu, mă rog ție să îmi trimiți doctorul potrivit și doctoria cea tămăduitoare.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Venit-a fiul risipitor spre tatăl său, și acesta i-a ieșit cu drag în întâmpinare. Așa să mă întâmpine și pe mine părintele duhovnic, Mântuitorule, ca să văd în sufletul său icooana grijii Tale pentru noi.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Fecioară preacurată, mângâierea noastră, care știi folosul spovedaniei, acoperă-i cu Sfântul Tău acoperământ pe toți duhovnicii, ca să dea cuvânt de folos cu putere multă, și pe creștini să țină cele primite.

„Așa cum aurul nu se vatămă dacă este acoperit cu noroi, tot astfel nici preoția nu se spurcă de către om, chiar dacă cel ce o primește ar fi un om nevrednic”.

(Sf. Efreim Sirul)

Concurs cu premii

Întrebare: Câte pagini a avut primul număr al revistei noastre?

Răspunsurile pot fi lăsate în Cutia Redacției, din Biserică, de lângă vasul de agheasmă, până la data de 15 noiembrie. Nu uitați să vă semnați și să lăsați un număr de telefon. Dacă vor fi mai multe răspunsuri corecte, câștigătorul va fi ales prin tragere la sorți și anunțat în numărul din decembrie al revistei. Premiul este o surpriză. Succes tuturor!

Întâlniri ale Grupului parohial de tineret „Înălțarea Domnului”

Duminică, 7 noiembrie – Studiu biblic: Ev. după Matei, cap. 8.

14 noiembrie: Rugăciune – Acatistul Maicii Domnului, povățuitoarea copiilor.

21 noiembrie - Împreună lectură – Părintele Arsenie Papacioc.

28 noiembrie: Să ne cunoaștem sfinții – Viața Sfântului Apostol Andrei.

INFO: 0727.78.16.91